

FINANSUTSKOTTETS UTLÅTANDE 7/2001 rd

Statsrådets utredning med anledning av budgeteffekterna av EU:s utvidgning

Till stora utskottet

INLEDNING

Remiss

Stora utskottet sände den 15 december 2000 statsrådets utredning om en preliminär utredning om EU-utvidgningens budgetkonsekvenser (finansministeriets brev 7.12.2000) till finansutskottet för eventuella åtgärder (E 99/2000 rd).

Beredning i delegation

Ärendet har behandlats i samtliga av finansutskottets delegationer.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- budgetrådet Rauno Lämsä, finansministeriet.

Förvaltnings- och granskningsdelegationen har hört

- riksdagsledamot Jouni Backman
- regionutvecklingsdirektör Mårten Johansson, inrikesministeriet
- enhetschef Keijo Sahrman, Finlands Kommunförbund.

Säkerhets- och försvarsdelegationen har hört

- polisöverinspektör Matti Bäckman, stabsofficer Jukka Savolainen och överingenjör Jukka Metso, inrikesministeriet.

Skattdelegationen har hört

- budgetrådet Rauno Lämsä, finansministeriet
- forskarprofessor Jaakko Kiander, Statens ekonomiska forskningscentral

- vice verkställande direktör Pauli K. Mattila, Centralhandelskammaren
- finanspolitiske ombudsmannen Simo Pinoa, Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund
- ekonomiske experten Jaana Kurjenoja, Skattebetalarnas Centralförbund.

Kultur- och vetenskapsdelegationen har hört

- konsultative tjänstemannen Matti Haavio, undervisningsministeriet.

Jordbruksdelegationen har hört

- budgetrådet Rauno Lämsä, finansministeriet
- överinspektör Kimmo Närhinen och överinspektör Kari Valonen, jord- och skogsbruksministeriet
- direktör Tapio Kytölä, Centralförbundet för lant- och skogsbruksproducenter MTK.

Trafikdelegationen har hört

- byggnadsrådet Juhani Tervala, kommunikationsministeriet
- transportekonomiske ombudsmannen Maire Kaartama, Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund
- verkställande direktör Kari Litja, Finlands Logistikförening rf.

Handels- och industridelegationen har hört

- industrirådet Arto Lepistö, handelsrådet Pekka Lindroos och överinspektör Tapio Laamanen, handels- och industriministeriet
- chefen för EU-FoU-sekretariatet Marja-Leena Tolonen, Tekes.

Social- och arbetsdelegationen har hört

- finanssekreterare Arto Salmela, social- och hälsovårdsministeriet
- konsultative tjänstemannen Sirkka Potila och direktör Pertti Toivonen, arbetsministeriet.

Bostads- och miljödelegationen har hört

- rådet för internationella ärenden Leena Simonen och ekonomidirektör Oili Hintsala, miljöministeriet.

Skriftliga utlåtanden har lämnats av Löntagarnas forskningsinstitut och Statistikcentralen.

STATSRÅDETS UTREDNING

Statsrådet lägger i sin promemoria fram en preliminär schablon för utvidgningens budgetkonsekvenser. På detta stadium är det svårt att göra en entydig bedömning av konsekvenserna, det finns framför allt gott om premisser som försvårar varje bedömning. De medel som avsatts för utvidgningen under den finansiella perioden 2000—2006 har redan budgeterats utifrån beslutet om Agenda 2000 i Europeiska rådet i Berlin. EU:s östutvidgning beräknas kosta omkring 80

miljarder euro under de sex närmaste åren. Ju längre förhandlingarna avancerar desto längre fram ser anslutningstidpunkten för nya medlemmar ut att skjutas. De finansiella besluten påverkas dessutom av att förhandlingar nu förs med 12 i stället för sex kandidatländer. För Finland kommer utvidgningens budgetkonsekvenser att bli speciellt tydliga under den nya finansiella perioden.

UTSKOTTETS STÄLLNINGSTAGANDEN

Motivering

Allmänt

Enligt det föreliggande dokumentet prioriterar Finland EU-utvidgningen. Utvidgningens budgetkonsekvenser har inte analyserats i någon större omfattning i medlemsländerna. Finansministeriet uppger att Finlands första officiella kalkyler inte blir färdiga förrän mot årets slut. På detta stadium finns det bara tillgång till preliminär information om principerna och de stora linjerna när det gäller budgetkonsekvenserna. De beror i sin tur i hög grad på inom vilken tid och på vilka villkor de enskilda ansökarländerna antas som medlemmar.

Vad gäller medlen för utvidgningen ända fram till 2006 har vi enligt utskottets mening skäl att hålla fast vid Europeiska rådets beslut om Agenda 2000. I de kommande förhandlingarna om finansiering av utvidgningen bör Finland vara en aktivt pådrivande kraft för att eventuella

snedvridningar i fördelningen av den finansiella bördan skall kunna rättas till och att inget medlemsland i framtiden beviljas undantag på andra länders bekostnad. Den nuvarande finansiella ramen anger i många stycken Finlands finansiella ansvar och stöden från EU fram till 2006. Utskottet understryker hur viktigt det är att EU iakttar budgetdisciplin. Utvidgningens konsekvenser för utgifterna måste noggrant följas upp, menar utskottet. Finlands roll som nettobetalare kommer att förstärkas i framtiden och därför bör det redan före utvidgningen ses till att Finland som motvikt till sin egen betalarroll kan dra största möjliga nytta av de stöd som kan utverkas av gemenskapen.

Från början av 2007 måste EU:s nya finansiella ram vara klar. I beredningsprocessen måste behovet av ändringar i EU:s inkomstbudget bedömas — dvs. traditionella egna medel, momsmedel, BNI-medel och övriga inkomster. Enligt vad utskottet har erfaren är de sakkunniga inte helt eniga om vilket inkomstslag som för

Finlands vidkommande vore lämpligast att lyfta fram. Det är viktigt att regeringen i framtiden noga ger akt på om det efter 2006 finns tecken på förestående förändringar i inkomstbudgeten med väsentlig inverkan på Finlands relativa situation.

Konsekvensbedömningar om jordbruket

Som framgår av statsrådets utredning har medlemmen för utvidgningen under den finansiella perioden 2000—2006 också för jordbrukets del redan budgeterats utifrån besluten om Agenda 2000 i Europeiska rådet i Berlin. Den nuvarande finansiella ramen medger en utvidgning med sex nya medlemmar enligt principerna i Agenda 2000. Men den medger inte direkta jordbruksstöd till fullt belopp, vilket de behöriga ansökarländerna har förutsatt i sina positioner.

Alla kalkyler kring utvidgningen försvåras framför allt av att det finns gott om osäkerhetsfaktorer. Osäkerheten gäller inte bara hur många länder utvidgningen skall omfatta och när anslutningen kan tänkas ske. Utvecklingen av ansökarländernas jordbruk och ekonomi överlag är instabil och svårförutsebar. EU-kommissionens och medlemsstaternas hållning till eventuella direkta stöd till medlemmarna och eventuella produktionskvoter är öppen. En mellankontroll av den gemensamma jordbrukspolitiken och vissa produkter är utsatt till 2002—2003. Det är svårt att förutse utvecklingen av de nya medlemsstaternas jordbruksmarknad och jordbruksproduktion i jordbrukskalkylerna. Det är också svårt att på sikt förutspå vilka effekter världsmarknadspriserna på jordbruksprodukter och växelkursvariationer har på eventuella interventionsåtgärder. Den pågående WTO-rundan kan dessutom skapa ett tryck både på de nuvarande och de nya medlemsstaternas jordbrukspolitik.

Med hänsyn till de existerande osäkerhetsmomenten är det på detta stadium bara möjligt att bedöma utgiftsbehoven högst under den finansiella perioden 2007—2013. Enligt uppgifter som tillställts utskottet vore behovet av jordbruksstöd högst 54 miljarder euro, men där ingår inte behovet av resurser för interventions-

och exportstöd. De nya medlemsstaternas andel i detta vore 12 miljarder euro och de nuvarande medlemsstaternas 42 miljarder euro. Denna kalkyl utgår från att de nya medlemsstaterna tillämpar samma jordbrukspolitik som nuvarande EU med 15 medlemmar. Kostnaderna för direkta stöd vore omkring 7—8 miljarder euro. Utbetalningen av direkta stöd skulle få en avgörande inverkan på hur höga kostnaderna för utvidgningen till slut blir för jordbrukets vidkommande. Produktionskvoterna har ett mycket nära samband med behovet av direkta stöd.

I sin utredning analyserar statsrådet utvidgningens budgetkonsekvenser också för Finland och det finländska jordbruket. De frågor som Finland vill koncentrera sig på i beredningen är fortsatta speciallösningar i linje med Agenda 2000 och i förekommande fall motsvarande nya arrangemang. Det förefaller klart att de gamla och de nya medlemsstaterna på lång sikt kommer att ha en likadan jordbrukspolitik. På kort sikt är det svårt att föreställa sig att direkta stöd till fullt belopp kunde införas med detsamma, vare sig med tanke på EU:s budget eller ansökarländernas mottagningskapacitet. Dessutom bör ansökarländerna få sina gårdar och livsmedelsindustriella anläggningar i sådant skick att den gemensamma marknaden inte får problem med livsmedels säkerheten eller växt- och djurhälsan. Det behövs antagligen bland annat investeringsstöd för att målet skall nås.

Enligt vad utskottet har erfarit behandlas utvidgningens konsekvenser för EU:s gemensamma jordbrukspolitik och för Finland som bäst i en arbetsgrupp för EU-utvidgningen, som är en undergrupp med anknytning till jord- och skogsbruksministeriets framtidsstrategi. Utvidgningens budgetkonsekvenser också för Finland kommer att synliggöras inte minst under den nya finansiella perioden. Då är det viktigt att finna nationellt viktiga speciallösningar för jordbruket som tar hänsyn till våra särförhållanden. Det är också viktigt att förhandla fram sådana anslutningsavtal med ansökarländerna att kostnaderna för utvidgningen kan hållas på en skälig nivå.

Regional- och strukturpolitiken

Finansieringen av regional- och strukturpolitiken ser ut att kunna bli en större problemfråga än finansieringen av jordbruket ju längre utvidgningsprocessen lider. Enligt de aktuella kalkylerna behövs det maximalt 64 miljarder euro på årsnivå för strukturella åtgärder i de gamla och de nya medlemsstaterna. Det motsvarar drygt 40 procent av hela budgetfinansieringen, om man utgår från den högsta nivån för de nuvarande stöden. De nya medlemsstaternas andel vore 35 miljarder euro, medan de nuvarande medlemsstaternas andel skulle motsvara nivån för 2006 eller 29 miljarder euro. Enligt denna kalkyl är minimibehovet sammanlagt 44 miljarder euro.

Den finansiella ramen för de nuvarande medlemmarna har spikats fram till 2006, och i vissa delar har också utvidgningen tagits med i beräkningen. Men utvidgningen är mera omfattande än det ursprungligen var tänkt och därför måste den finansiella ramen antingen justeras för perioden 2000—2006 eller alternativt måste en ny ram sättas upp för 2005—2010. Finansutskottet omfattar regeringens bedömning att det för den innevarande periodens del är svårt att se varför och hur den avtalade ramen borde justeras och den vägen vilka konsekvenser det har för den strukturella finansiering som Finland får från EU. Italien, Spanien och Grekland lägger beslag på merparten av de nuvarande strukturfondsmedlen. Också Tyskland får betydande summor från fonderna.

Meningen är att utgifterna också för regional- och strukturpolitiken skall rymmas under inkomsttaket 1,27 procent för andelen egenfinansiering. Regional- och strukturpolitikens andel skall också framöver vara 0,46 procent.

Det avgörande med tanke på kostnaderna för regionalpolitiken i EU är nivån och räkn sättet för BNI-taket, skillnaderna i tillväxt mellan nya och gamla medlemsstater och förhållandet mellan BNI-nivåerna. Om det ländervisa BNI-taket lades på den nuvarande utgångsnivån 4 procent skulle det enligt regeringens beräkningar begränsa de strukturpolitiska utgifterna i de nya medlemsstaterna till omkring 22—25 miljarder euro. I praktiken betyder detta att över hälften av

de strukturfondsmedel som annars skulle gå till de nya medlemsstaterna uppenbarligen faller bort. En rätlinjig tillämpning av BNI-taket drabbar de fattigaste ansökarländerna hårdast, eftersom stödintensiteten vore rätt låg jämfört med situationen för de mera välmående ansökarländerna och nuvarande kohesionsländerna. Å andra sidan är det inte möjligt att utgå från högsta nuvarande stödintensitet. Den skulle betyda att kostnaderna för stöd till ansökarländerna skulle överskrida 30 miljarder euro. Regeringen konstaterar helt riktigt i sin utredning att den största utmaningen är att utarbeta ett system som är opartiskt för både de allra fattigaste och de mera välmående länderna och regionerna.

Som utskottet ser det blir nyckelfrågan i beredningen av den nya strukturfondsperiod som börjar 2007 att skapa ett balanserat system för gamla och nya medlemsstater. Men det förutsätter kreativa lösningar. Det skapar problem till exempel om BNI-gränsen 75 procent hålls kvar för att skilja mellan de svagast utvecklade regionerna och övriga regioner. Då räknas en lång rad av de allra svagaste regionerna i de gamla medlemsstaterna plötsligt till mera utvecklade regioner utan att någon verklig utveckling har skett i dem.

Om BNI i reella termer antas öka med 2,5 procent om året i de nuvarande medlemsstaterna och med 4 procent i ansökarländerna, kommer de senare att knappa in på avståndet till medelvärdet för EU 15 med 1,463 procent om året. Utifrån detta kan omkring 90 procent av de 12 ansökarländernas befolkning på 106 miljoner invandrare fortfarande 2010 antas vara omfattade av Mål 1. Kalkylen utgår från ovan nämnda BNI-gräns på 75 procent. Ett tänkbart alternativ är att gränsen sänks särskilt för de nuvarande och de nya medlemsstaterna.

Utskottet ser det som helt klart att utvidgningen kommer att kräva långa övergångsperioder också för regional- och strukturpolitiken. Utan långa övergångsperioder för de strukturpolitiska stöden till vissa av de nuvarande medlemsstaterna går det inte att lösa utvidgningsfrågan. Detta urholkar i sin tur ambitionen att åstadkomma ett

enklare och effektivare system, som det inte har gått att införa under denna programperiod heller.

Enligt kompletteringsprincipen är EU:s finansiering och åtgärder bara ett komplement till ländernas nationella åtgärder. Därför är det viktigt att ge akt på vilka verkningar de nationella åtgärderna har med tanke på den målsatta balanserade regionala utvecklingen. Särskilt viktigt är det att följa upp de nationella företagsstöden, för i de rika medlemsstaterna kan de vara till och med större än EU-stöden och snedvrider och undergräver därmed den gemensamma regional- och strukturpolitiken.

I och med utvidgningen blir Finland klart en av nettobetalarerna. Precis som regeringen framhåller i sin utredning är det på det nationella planet viktigt att Finland ända fram till 2006 fullt ut genomför och nyttiggör framför allt sina strukturfondsprogram. Utskottet omfattar det förslag till fortsatta åtgärder som läggs fram i utredningen om att det måste ses till att våra svagast utvecklade regioner även efter 2006 omfattas av de högsta regionala stöden. Speciellt viktigt är det att bedriva en kohesions- och strukturpolitik i våra avlägsna, glest bebyggda regioner, där avstånden är långa, och i våra gräns-, strukturuomvandlings- och arbetslöshetsområden.

Trafiknätverken och den logistiska situationen i Finland inför utvidgningen

EU beviljar för tillfället ansökarländerna årligen omkring 500 miljoner euro ur den så kallade ISPA-fonden för utveckling av alleuropeiska trafikkorridorer och trafikregioner. Projektvis kan detta stöd vara större än stödet för TEN-projekt. När unionen utvidgas accentueras de alleuropeiska trafiknätverkens betydelse och därmed ökar behovet av TEN-anslag i EU:s budget. Trafikinfrastrukturen bör utvecklas och det finansiella behovet bedömas med särskild hänsyn till en hållbar utveckling och miljön. Det behövs avancerade trafiksystem som klarar av trafikstockningar och nedsmutsningsproblem. Trots att landsvägsnätet har en ganska central position i utvecklingen av trafikinfrastrukturen, bör det inte minst i fråga om varutransportrutter sökas

lösningar, som i största möjliga utsträckning också utnyttjar existerande järn- och vattenvägar. De finansiella frågorna i samband med EU-utvidgningen bör utredas med hänsyn dels till Finlands nationella behov, dels till hur de kopplas ihop med utvidgningsbesluten.

Det är viktigt att infrastrukturella trafikprojekt inriktas på att utveckla nätverk som är viktiga för Finland och inte minst för industrins konkurrenskraft. I Östersjöområdet förstärker utvidgningen den finländska industrins roll i logistiskt hänseende i och med att marknads- och upphandlingsområdena i närområdena växer. Viktiga alleuropeiska trafikkorridorer för Finland är t.ex. korridor 1 (inkl. Via Baltica) och korridor 9A (bl.a. S:t Petersburgs omfartsväg). För industrins transporter är det viktigt att de logistiska förbindelserna framför allt med Baltikum och Polen fungerar och att Via Baltica blir snabbare och bättre att använda. Förbindelserna med Polen har under den senaste tiden blivit allt viktigare speciellt för metallindustrins transporter. Estlands EU-medlemskap kommer sannolikt att öka kontakterna mellan Helsingfors och Tallinn, vilket i sin tur bidrar till ett ökat industriellt och kommersiellt samarbete.

Utvecklingen av infrastrukturen går långsamt och därför bör ett flertal trafikrelaterade problem och projekt, t.ex. bättre gränsövergångsställen, uppmärksammas tillräckligt väl redan på ett tidigt stadium. För industrins konkurrenskraft vore det också viktigt att ansökarländerna inte medges sådana undantag som snedvrider konkurrensen om transporttjänster mellan medlemsländerna och ansökarländerna. Finland har goda chanser att sälja logistisk know-how till de nya medlemsländerna i Östersjöområdet, för vårt logistiska kunnande står på klart högre nivå än det gör i ansökarländerna vid Östersjön.

Finlands roll som nettobetalar kommer som sagt att förstärkas i framtiden. Före utvidgningen bör vi försöka utverka allt det stöd till fullt belopp som vi kan av unionen för utveckling av vår trafikinfrastruktur. Utskottet hänvisar till sina tidigare ställningstaganden och påpekar att strukturfondsmedel effektivare bör nyttiggöras för infrastrukturella projekt. Om vi lyckas utver-

ka strukturfondsmedel för projekten bör vi samtidigt se till att adekvata anslag avsätts för den nationella finansieringen av EU-programmen.

Forskningen i EU och utvidgningen

Den unionsstödda forskningen representerar omkring 5 procent av all forskning och utveckling i Europa. De centrala kriterierna för gemenskapen är ett europeiskt mervärde och forskningens kvalitet. Enligt utskottets mening bör forskningen vara av sådan typ att nyttan är klart större om forskningen bedrivs i ett större sammanhang än bara på nationell nivå. EU:s forskning och utveckling bör vara ett komplement till den nationella verksamheten. Den kan aldrig ersätta nationella insatser, menar utskottet. Det betyder att medlemsländerna måste anslå adekvata resurser för sina nationella behov.

Situationen är klart sämre för Europa än dess viktigaste konkurrentländer USA och Japan vad gäller både resurser och i vissa avseenden också omsättande av resultaten i praktiken. Bättre konkurrensvillkor är i första hand beroende av vad medlemsländerna är villiga och kapabla att göra nationellt och hur effektivt de kan samarbeta.

Finland ger sitt helhjärtade stöd åt principerna för forskning och utveckling i EU, där gemenskapen har som mål att lägga industrin på en stabilare vetenskaplig och teknologisk grund, förstärka den europeiska industrins internationella konkurrenskraft och gynna all forskning som utifrån gemenskapens övriga politikområden kan anses behövlig.

Den ekonomiska och sociala integrationen i EU och EU-utvidgningen kommer att öka behovet av gemensam forskning. På senare tid har ramprogrammet för forskning utvidgats och öppnats för tredje länder, framför allt kandidatländer. De har fått vara med som fullvärdiga deltagare i det femte ramprogrammet och "öva" sig i integration uttryckligen inom forskningssektorn.

Ansökarländerna betalar ett medlemsbidrag till ramprogrammet. Bidraget stiger från 40 till 100 procent mellan 1999 och 2002. Men enligt erhållen utredning befinner sig kandidatländer-

na i en rätt besvärlig situation, då en stor andel av deras GERD (satsning på vetenskaplig och teknisk utveckling i proportion till BNI) går till betalning av deras medlemsbidrag till ramprogrammet. Alla länder har inte heller haft en god återbäringskoefficient (t.ex. 0,6 för Polen 1999). Å andra sidan har till exempel Estland lyckats mycket väl i detta.

Men också i fråga om utvidgningen är det enligt utskottets mening viktigt att komma ihåg att ramprogrammet har som mål att förbättra den europeiska konkurrenskraften och att det viktigaste urvalskriteriet för projekt alltid är den vetenskapliga och teknologiska nivån. Det är bara de bästa som ryms med, eftersom alla tävlar med alla. Enligt vad utskottet har erfärut finns det ingen ländervis öronmärkt finansiering. Å andra sidan är finansieringen inte alls den enda och nödvändigtvis viktigaste nyttan av medverkan. Viktigare är de nätverk som knyts genom samarbete, de ökade kunskaperna och det större kunnandet och de nya marknaderna.

Utvidgningen i ett säkerhetsperspektiv

Polisväsendet. En viss del av unionens finansiering av rättsliga och inrikes frågor har använts till att utveckla polisarbetet. Det gemensamma syftet för dessa program är att utveckla unionen till ett fritt, säkert och rättsrespekterande område, som ger sina medborgare ett högkvalitativt skydd. Likaså är målet att bekämpa organiserad brottslighet.

Utvidgningen förutsätter att de rättsliga och inrikes reglerna accepteras i sin existerande form vid anslutningen. Vidare skall de normer som antagits utifrån reglerna verkställas och genomföras nationellt i praktiken.

Ansökarländerna har redan fått stöd med att utveckla sina egna system. I linje med inrikesministeriets utvidgningsstrategi har resurser avsatts framför allt för Finlands närområden. Samarbetet med de nya medlemsländerna kan ge upphov till ytterligare merkostnader i framtiden. Finland kommer sannolikt också framgent att vara med och genomföra finansieringsprogram i rättsliga och inrikes frågor. De nya med-

lemsstaterna ökar trycket på att höja medlemsavgifterna också till EU-medlemsstaternas samarbetsorgan Europol.

Räddningsväsendet. Lagstiftningen inom räddningsväsendet är inte harmoniserad och unionen har inte tilldelats kompetens för den. Det hör fortfarande till medlemsstaterna att ordna med sin egen räddningstjänst. Frågan tas knappast upp till bedömning ens vid utvidgningsförhandlingarna.

Utvidgningens eventuella budgetkonsekvenser för räddningsväsendet är obetydliga jämfört till exempel med konsekvenserna för polisväsendet. Det finns inte heller några bedömningar om hur mycket det kan kosta att lyfta räddningsväsendet i ansökarländerna till samma nivå som i de nuvarande medlemsländerna. Det kan uppstå vissa finansiella behov om mekanismen för hantering av miljökatastrofer och civil krishantering utvecklas så att den skall tillgodose den utvidgade unionens behov.

Gränskontrollen. EU-utvidgningen är en viktig fråga inte minst med tanke på den illegala invandringen. Förr eller senare kommer alla nya medlemsländer att vara med i Schengen. Då avskaffas kontrollerna vid de inre gränserna och kontrollen av den gemensamma yttre gränsen flyttas till de nuvarande ansökarländernas gränser. För tillfället har vi färre än tio fall av olaglig gränsövergång om året jämfört med att fallen vid många gränsavsnitt i Syd- och Centraleuropa är tiotals tusen, för att inte säga hundratal tusen.

Gränskontrollen är en fråga som varje ansökarland måste ordna upp nationellt. För tiden efter utvidgningen har inte planerats in några permanenta finansiella EU-ordningar.

Utlåtande

Med stöd av det ovan sagda anför utskottet vördsam

att stora utskottet bör behandla ärendet med hänsyn till vad som anförs i detta utlåtande.

Helsingfors den 15 maj 2001

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Maria Kaisa Aula /cent
medl. Olavi Ala-Nissilä /cent
Pirjo-Riitta Antvuori /saml
Matti Huutola /vänst
Timo Ihamäki /saml
Seppo Kääriäinen /cent
Tuija Nurmi /saml
Ola Rosendahl /sv
Matti Saarinen /sd

Anni Sinnemäki /gröna (delvis)
Sakari Smeds /fkf
Marja-Liisa Tykkyläinen /sd
Kari Uotila /vänst
Jukka Vihriälä /cent
ers. Liisa Hyssälä /cent (delvis)
Kari Kantalainen /saml (delvis)
Iivo Polvi /vänst.

Sekreterare vid behandlingen i delegationerna var

utskottsrådet Arvo J. Kämppi
utskottsrådet Alpo Rivinoja

utskottsrådet Marjo Hakkila
utskottsrådet Hellevi Ikävalko.